

LBRIS

We know
books

ANNA MARINI KOSTAKOU

MUNTELE DE DIAMANT

*Viața Sfântului
Porfirie Kavsohelyvitul
povestită pentru copii*

Traducere din limba greacă
Monahia Calioxia Muraru

Ilustrații: Eva Karantinou

editura
Σοφία

București

Cuprins

Prologul editorului	5
---------------------------	---

PARTEA ÎNTÂI

Gânduri copilărești	7
Tatăl întârzie să se întoarcă.....	10
Anghelos își caută Povățuitorul.....	12
Prima încercare de a fugi din lume	19
Fuga din lume – a doua încercare	22
Hotărârea -- plecarea definitivă	27
Visul începe să se împlinească.....	33
Primii ani.....	36
Viața de Rai continuă.....	40
Prima treaptă	46
Și toate s-au făcut mai pline de bucurie	50
A doua treaptă	58
Un Sfânt ascuns	62
Puiul de vultur a devenit vultur	67
„Nu vor mai exista distanțe pentru tine!”	69
Privighetoarea	72
O pățanie și o minune	76
Anghelos părăsește muntele de diamant	80
Pe vapor.....	83

Întâlnirea cu tatăl său	85
În patrie	90
„Părințele, așteaptă!”	96
Nu L-ați văzut cumva pe Cel pe Care L-a iubit inima mea?	99
Și visul fusese trimis de Dumnezeu	101
Kallisia	110
„Unde este Părintelul?”	122
Anii au trecut	125
Întoarcerea în muntele de diamant	130
2013	134

PARTEA ÎNTÂI

Gânduri copilărești

Noaptea, pe pământ, este mare. Dar oare pământul este mare sau mic? Anghelos vrea să alerge – ca vântul –, să străbată toată sfera pământului, și toate zilele, și nopțile. Să vadă sfârșitul zilelor, să dăruiască din cele adunate în suflet și să primească altele. Să se dăruiască pe sine undeva. Să gonească departe, în necunoscut și prin locuri neumbrate. Așa simte acum.

Noaptea și-a tras ușor veșmântul și s-a pierdut în zarea mării. Încet, a prins a se lumina și, peste puțină vreme, la răsărit, coșitele zorilor s-au aurit. Aceeași revărsare de lumină se așternea și peste părul lui Anghelos, ciufulit după somnul scurt. A sărit din pat și s-a dus drept la fântână. Cu picurii de apă în păr și cu bâta lungă a tatălui său în mână, a scos oițele din țarc – „mieii și mieluții”. A urcat pe coasta plină de cimbrisor și imortele. Satul său, Sfântul Ioan, rămăsese în urmă. S-a oprit sus, pe culme. Și-a coborât privirea spre mare. Soarele răsărea la hotarele ei, ca un arc de lumină. Stratul

subțire de brumă se topea ca zahărul sub săgețile trase din arcul împăratului strălucitor. Anghelos și-a întins mâinile ca două aripi. „Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat Lumina!”, spunea în gând, în timp ce sufletul i se îmbăta de lumină, iar trupul îi devenea ușor, fără greutate. Îi venea să zboare. „Trebuie să știu însă unde să mă duc, ca să mă las în voia zborului”, cugeta. Nu știa și se stăpânea.

Într-o zi, sora lui, Hará¹, s-a îmbolnăvit brusc. Stătea și-și privea surioara bolnavă. Era atât de palidă, cu cosițele ei blonde despletite pe pernă! Parcă pătrunsese în adâncul ei și începuse și el să ardă de febră. A spus, așadar, în taină, cu durere: „Să mor eu în locul ei, Hristoase al meu!” Dar Hristos a vindecat-o, fără ca el să moară. Anghelos o spuse în însă serios, a vrut atunci să moară el în locul ei. Și, spunând aceasta, ceva s-a deschis înlăuntrul lui, iar din ochi au început să-i curgă lacrimi.

Privighetoarea cânta deasupra pârâului. Toată noaptea. Nevăzută. Atât de dulce triluia! Anghelos a deschis fereastra. „Răsuflarea mea îmi face zgomot în urechi”, își spunea și-și ținea respirația ca să poată auzi privighetoarea. Cum se ivea lumina răsăritului, se ducea s-o caute în lunca pârâului. Dar niciodată n-o găsea. Rămânea nedumerit: „Oare știe că o ascult?” – se întreba.

Se trezea la ora trei după miezul nopții. Primul gând îi era la tatăl său, plecat departe, peste hota-

¹Hará – bucurie. (n. trad.)

re. Plecase de pe insula Evvia. Se dusesse departe, la celălalt capăt al lumii, ca să muncească pentru copiii lui. Erau foarte săraci. Primăvara, deschidea fereastra și privea stelele. „Poate și tata le privește”, se gândea. Atunci se ruga, și, pe măsură ce se adâncea în rugăciune, iar întunericul începea să se risipească, o rază luminoasă străbătea lumea stelelor, legându-l de acea parte nevăzută a pământului, unde se afla tatăl lui. Anghelos simțea că lângă el era cineva și îl ruga să-l ducă la tatăl său.

– Așteaptă, așteaptă! Curând nu vor mai exista distanțe pentru tine! i-a șoptit acest cineva într-o noapte.

– Adevărat? – l-a întrebat.

– Da, adevărat, i-a răspuns. Dar trebuie să-l găsești pe Povățuitorul tău și să-l urmezi. Te voi ajuta.

A păstrat aceste cuvinte în sufletul lui. A rostit *Tatăl nostru*, apoi *Crezul* și la sfârșit *Născătoare de Dumnezeu*. Aceste trei rugăciuni le învățase de la vărul său mai mare, Hristos. Încă două ore mai dormea ușor, apoi se trezea.

Tatăl întârzie să se întoarcă

A încetat să cânte privighetoarea, pe care nu a izbutit să o descopere, deși își dorea atât de mult. A rămas nevăzută, așa cum a rămas și Anghelos cu întrebarea sa nedezlegată: știa oare privighetoarea că cineva o asculta când triluia? Oare avea să dezlege vreodată această taină?

Era luna august. Toți așteptau întoarcerea tatălui, mai ales Anghelos. În fiecare duminică mergea la biserică, unde adesea îl podideau lacrimile și încerca să se ascundă de privirile celorlalți... Își amintea cum urca la strană lângă tatăl său și cânta încetișor împreună cu el.

Întotdeauna, la trei după miezul nopții, se trezea și se ruga. Simțea înlăuntrul său o dorire adâncă; o lumină și o căldură îi umpleau sufletul. Mintețea lui, asemenea unui căpitan iscusit, îl lua cu iuțeală și îl purta peste oceane cu valuri mari, în ținuturi îndepărtate, diferite, unde își imagina că lucra tatăl său, iar alteori – printre stele, unde domnea o tăcere adâncă. Admira cerul nopții și sufletul său se deschidea să-l cuprindă. Se ruga. Cât timp a fost în sat, vorbea adesea cu vărul său

Hristos, cu trei ani mai mare decât el, despre sfinți. Hristos îi dăruise și o cârtică despre viața Sfântului Ioan Colibașul. O citise silabisit de multe ori și fusese mișcat adânc. Era povestea unui tânăr nobil din Roma, care ducea o viață fericită. Își iubea mult părinții și frații, dar cel mai mult dintre toți, pe mama sa. Era cel mai mic și se bucura de mângâierile tuturor. Într-o zi, a hotărât să fugă pe ascuns împreună cu un monah pe care îl găzduiseră câteva zile. L-a iubit pe Hristos cu o iubire mai mare decât oricare alta, chiar și decât cea pentru mama sa, o iubire cu totul aparte și de nebiruit. Până aici citise silabisit, fiindcă nu prea știa carte.

Anghelos își caută Povățuitorul

Într-o zi, mama lui l-a chemat și i-a zis:

– O să mergi în Halkida, Anghele! Suntem săraci și trebuie să muncești, să ne ajuți până se întoarce tatăl tău.

– Da, mamă, mă duc!

Și-a adunat hainele într-o bocceluță, a pus înăuntru și cărticica despre viața Sfântului Ioan Colibașul, de care nu se despărțea niciodată. A urcat în căruța unui țăran din sat, i-a făcut cu mânuța surorii lui mai mari, luându-și rămas-bun, și a plecat. Pe această soră o iubea mult și semănau foarte bine între ei. Ochișorii i s-au umplut de lacrimi când căruța a cotit și toți au dispărut din zare.

Avea nouă ani și era cel mai mic dintre cei trei copii care ajutau în magazinul unde îl trimiseseră să muncească. Era o băcănie, iar în acele vremuri în astfel de prăvălii se vindea câte puțin din toate: unelte, chei, șuruburi, lacăte, sfori și, pe lângă acestea, cafea, zahăr, orez, piper, condimente. Magazinul era mare. Micul Anghelos era mai prejos decât toți. Orice i se spunea, făcea fără să-i treacă prin minte vreun gând viclean, că, adică, și-ar bate

joc de el. Era vioi și harnic. Se rușina și se îmbujorau ușor. Deasupra prăvăliei era și casa băcanului, iar copiii trebuiau să urce să ude și florile stăpânei. Până în ziua în care a venit Anghelos, copiii se duceau pe rând, când unul, când altul. Însă, de când a sosit, l-au pus pe el să le ude, căci noul venit, întotdeauna... Cu vremea, a ajuns să facă el toate treburile – mătura prăvălia și uda florile, fără să-i treacă prin minte vreun gând viclean. Ceilalți doi îl luaseră drept neghiob și își băteau joc de el. Râdeau pe la spatele lui. Nu le păsa de nimic, aveau grijă doar cum s-o ducă bine. Făceau pagube, pe care le ascundeau între ei, și multă risipă. Ce, erau ale lor?

Într-o zi, când Anghelos mătura, a văzut pe podea câteva boabe nemăcinate de cafea. S-a aplecat, le-a adunat și le-a pus în sac. Biroul băcanului avea un perete de sticlă, și acela a văzut ce făcuse. I-a chemat atunci pe toți și i-a spus lui Anghelos:

– Anghele, ce-ai făcut mai înainte, când ai măturat?

– Am găsit boabe de cafea pe jos și le-am pus în sac. Nu trebuia, domnule?

Băcanul a zâmbit și i-a spus:

– Ai făcut foarte bine. Ascultați, văd ce faceți, dar nu veți mai continua așa! De acum înainte, aici vom avea o ordine și vă veți cuminti cu toții.

Astfel, de atunci și ceilalți doi, fiecare când îi venea rândul, măturau, udau și făceau felurite comisioane. Pe Anghelos îl iubeau toți. Era mic de statură, dar zvelt și cu vorba dulce. Mai mult vorbea